

РЕШЕНИЕ

№ 32338

гр. София, 03.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в публично заседание на 18.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **8641** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, във вр. със Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба от В. Д. А. с ЕГН [ЕГН] и с адрес: [населено място],[жк], [улица], ап. 7, чрез адв. Е. Ф. - САК, срещу отказа на Министъра на вътрешните работи, обективиран в писмо № 812100-13737/18.07.2025г., постановен по молба на В. Д. А. с вх. № 489700-5286/19.06.2025г. полагаемият му се редовен платен годишен отпуск за периода 01.01.2016г. до 01.12.2024г. да бъде определен по реда на чл. 189 ал.1 т.1 ЗМВР, като се приспадне разликата от използваните от него дни платен годишен отпуск за същия период.

С жалбата се иска от съда да отмени отказа на Министъра на вътрешните работи като се произнесе досежно правото на жалбоподателя, като държавен служител в МВР, на платен годишен отпуск по ЗМВР.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Ф., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения, представя адвокатско пълномощно – договор за правна защита и съдействие и претендира сторените по делото разноски.

Ответникът, министърът на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрисконсулт П., в съдебно заседание оспорва жалбата и поддържа становище за нейната неоснователност. Моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и да бъде оставен в сила отказа на министъра на вътрешните работи. В представените писмени бележки, излага подробно мотивирани съображения, че отказът е издаден при съобразяване на разпоредбите на материалния закон и в съответствие с целта му.

Административен съд София – град след преценка на доказателствата по делото, становищата на страните и извършена проверка за допустимостта и основателността на жалбата при наведените с нея възражения и правомощията си по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира че същата е процесуално допустима, тъй като е подадена в законния срок, от лице с правен интерес, а разгледана по същество същата е неоснователна.

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, в него са изложени съображения въз основа на фактическите установявания на органа и на правните основания, поради каква причина и защо отказва да определи полагаемия редовен платен годишен отпуск на жалбоподателя за периода 01.01.2016г. до 01.12.2024 г. по реда на чл. 189 ал.1 т.1 ЗМВР. Същият е подробно мотивиран, като в него са изложени ясно и конкретно правните и фактически основания за издаването му.

По отношение на материалната законосъобразност на акта, спорът се свежда до това, дали жалбоподателят, за периода 01.01.2016 г. до 01.12.2024 г., като държавен служител на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР попада в приложното поле на чл. 189 ал.1 т.1 ЗМВР и съответно има право на 30 - дневен редовен платен годишен отпуск.

От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят В. Д. А. за процесния период, е заемал длъжности като държавен служител в МВР както следва: със заповед № 8121К-5299/23.12.2015 г. , считано от 04.01.2016 г. е назначен на длъжност „държавен експерт, с ранг II младши в отдел „Труд и работна заплата“ към Дирекция „Планиране и управление на бюджета“ при МВР, съгл. заповед № 8121К-3504/02.09.2016 г. , считано от 13.09.2016 г. е преназначен на длъжност „държавен експерт, с ранг II младши в отдел „Труд и работна заплата“ към Дирекция „Планиране и управление на бюджета“ при МВР, съгл. заповед № 8121К-845/02.02.2017 г., считано от 01.02.2017 г. е преназначен на длъжност „главен експерт, с ранг II младши в отдел „Труд и работна заплата и административно обслужване“ към Дирекция „Планиране и управление на бюджета“ при МВР, съгл. заповед № 8121К-5495/25.03.2021 г. , считано от 01.04.2021 г. е преназначен на длъжност „държавен експерт, с ранг I младши в отдел „Електронна идентификация и услуги“ при Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ в МВР, съгл. заповед № 8121К-49/06.01.2022 г. , считано от 15.01.2022 г. е преназначен на длъжност „експерт анализатор на работни процеси, с ранг I младши в отдел „Електронна идентификация и услуги“ при Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ в МВР, съгл. заповед № 11487/26.09.2022 г. , считано от 27.09.2022 г. е преназначен на длъжност „експерт анализатор на работни процеси I степен в 04 сектор „ Електронни услуги“ към отдел „Информационни системи“ при Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ в МВР, Със заповед № 8121К-13722/01.12.2022 г. считано от 01.12.2022 г. му е възложено изпълнението на служебните задължения на Началник на 02 Сектор „Програмно осигуряване“ към отдел „Проектиране, разработка и развитие на АИС и компоненти на АИС“ при Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ - в МВР при условията на вътрешно съвместителство до назначаване на служител, със Заповед № 8121 К-5327/09.06.2023 г. е временно преназначен на длъжност Началник на 02 Сектор „Програмно осигуряване“ към отдел „Проектиране, разработка и развитие на АИС и компоненти на АИС“ при Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ - в МВР и със Заповед № 8121К-3013/26.03.2025 г. , считано от датата на встъпване в длъжност е преназначен на длъжност Началник на 01 Сектор „Системно проектиране“ към отдел „Проектиране, разработка и развитие на АИС и компоненти на АИС“ при Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ в МВР.

По делото не се спори, доказаното и от заповедите за назначаване и преназначаване на В. А., че през процесния период, той е заемал длъжности като държавен служител по чл. 142, ал.1 т.2 от

ЗМВР. От представените по делото заявления за ползване на платен годишен отпуск, става ясно, че жалбоподателят, като държавен служител в МВР, е упражнявал правото си на отпуск. Отпускът му е бил определен по реда на чл. 56 ал. 1 от ЗДСл - 20 работни дни. Към този отпуск на осн. чл. 50 ал.2 от ЗДСл е бил добавян и полагащият му се допълнителен платен годишен отпуск за изпълнение на задължения извън работно време на служителите по чл. 142, ал.1 т.2 от ЗМВР, определени съгл. чл. 50 ал.3 от ЗДСл със Заповеди : № 8121з-1536/29.12.2017 г. и д № 8121з-864/17.08.2020 г. на Министъра на вътрешните работи, в съответствие с длъжностите които е заемал.

Чл. 142, ал. 1 от ЗМВР (Изм. – ДВ, бр. 14 от 2015 г., в сила от 1.04.2015 г.) разграничава три категории служители: т. 1. държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението; т. 2. държавни служители и т. 3. лица, работещи по трудово правоотношение. Държавни служители - служителите по т.1 и т.2 и лица работещи на трудово правоотношение.

Чл. 142 ал. 2 от ЗМВР регламентира уредбата на статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 със Закона за МВР. Съгл. чл. 142 ал.4 от ЗМВР, статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР се урежда със Закона за държавния служител, като изрично посочва в кои случаи уредбата е съгласно ЗМВР а именно: и с чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 189, ал. 1, т. 7, чл. 190, ал. 2, чл. 191, 233, 238, ал. 1 – 3 и 5, чл. 239, ал. 1, т. 1 и ал. 2, чл. 245а, чл. 247, ал. 1 и 4 и чл. 247а, ал. 1, 3 и 4 от този закон. Чл. 142 ал.5 от ЗМВР конкретизира уредбата на статутът на лицата, работещи по трудово правоотношение при условията и реда на КТ и ЗМВР.

Съгласно действащото законодателство, служебното правоотношение на държавните служители в МВР по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР се урежда от два специални закона ЗМВР и ЗДСл и Кодекса на труда, като приложното поле на единия, по отношение на отпуските, изключва приложното поле на другия и това е постигнато с предвидените от законодателя изрични хипотези, в които статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР се урежда в Закона за МВР. С изключенията предвидени в нормата, чл. 189, ал. 1, т. 7, се определя правото на тези служители на неплатен отпуск по реда на чл. 247 ЗМВР, със следващото чл. 190, ал. 2 е посочено право на отпуск на тази категория служители за работа при специфични условия и рискове за живота и здравето, които не могат да бъдат отстранени, ограничени или намалени, независимо от предприетите мерки, при условията и в размерите, предвидени в Кодекса на труда. Правото на определяне на полагащия се редовен годишен отпуск на тази категория служители не е застъпено в нито една от тях. Неговата уредба е изрично препратена към ЗДСл.

В конкретния случай с преценката си законодателя е определил какви категории служители ще има в МВР, като и по кои ред и при условията на кой закон ще бъде уреден техният статут и съответно полагащите им се видове отпуски и в частност редовния платен годишен отпуск.

Редовния платен годишен отпуск на държавните служители в МВР се определя в чл. 189, ал.1, т. 1 ЗМВР и е в размер на 30 работни дни. Като държавни служители по смисъла на този закон са служителите по чл. чл. 142, ал. 1, т. 1 и т.2 от ЗМВР. С различната уредба на статута на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР по ЗДСл в ал.4 на същия член, тази категория служители е изключена от обхвата на нормата на чл. 189 ал.1 т. 1 ЗМВР и автоматично уредбата на полагащият им се редовен годишен отпуск е препратено да бъде определен по ЗДСл. Съобразно чл. 56, ал.1 от ЗДСЛ редовният платен годишен отпуск на държавните служители е 20 работни дни, а не – 30 работни дни, както предвижда чл. 189 ал.1 т. 1 ЗМВР.

В конкретния случай с преценката си законодателят е определил какви категории служители ще

има в МВР, отчитайки спецификите на работа на полицейските служители, на държавните служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението и на държавните служители по чл. 143 ал.3 т.1 до т.6, като и на останалите категории служители определени в ЗМВР. Поради тази причина съобразявайки различията в условията, в които те извършват дейности и естеството на работа на различните категории служители, нивото на стрес и необходимостта да полагат нощен и извънреден труд, той е предвидил по кои ред и при условията на кой закон ще бъде уреден техният статут и съответно полагащият им се редовен платен годишен отпуск, обусловен от по-голяма продължителност за служителите със статут по ЗМВР и по-малка продължителност за тези със статут по ЗДСл и КТ.

В този смисъл е Решение № 8 от 27.06.2017 г. на КС по к. д. № 1/2017 г. , в което съдът е приел, че „...В бъдеще разликата в продължителността на платения годишен отпуск на работещите в МВР ще се дължи на различната уредба на правото на отпуск в трите различни закона (ЗМВР, ЗДСл и КТ), а не се касае за отнето или засегнато конституционно право на граждани. В рамките на делегираната му от конституционния законодател компетентност Народното събрание може да предвиди еднакъв или различен брой дни годишен отпуск за всички работници и служители, защото това е въпрос на законодателна целесъобразност. Правото на отпуск на служителите по § 69 и 70 ПЗРЗИДЗМВР не е отнето по силата на законодателната промяна, но за в бъдеще те няма да се ползват от привилегирования режим, който е предвиден за полицейските органи и органите по пожарна безопасност и защита на населението“.

Като съобрази гореизложеното и с мотивите на Тълкувателно решение № 1 от 27.11.2024 г. на ВКС по т. д. № 1/2024 г., ОСГК, настоящият съдебен състав отчита разликата в предметния обхват на конкретния случай. В диспозитива на Тълкувателно решение № 1 от 27.11.2024 г. на ВКС по т. д. № 1/2024 г., ОСГК е уредено правото на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, чийто статут се урежда със ЗДСл, да им се осигурява безплатна храна или заплащане на левовата ѝ равностойност съгласно разпоредбата на чл. 181, ал. 1 от ЗМВР, за което няма разпоредба в ЗДСл. Докато по отношение на материално право предмет на спора по делото, в настоящият случай съществува изрична правна регламентация на същото в чл. 56, ал.1 от ЗДСл.

По изложените съображения съдът приема, че жалбоподателят не попада в персоналният обхват на нормата на чл. 189 ал.1 т. 1 ЗМВР – тъй като няма качеството на държавен служител съгл. чл. 142 ал.1 т.1 от ЗМВР и за него не са налице посочените в нормата предпоставки. С оглед гореизложеното оспореният отказ на министъра на вътрешните работи е законосъобразен и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото претенцията за разноски от страна на процесуалния представител на жалбоподателя не следва да бъде уважена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, първо отделение, 87 състав

РЕШИ:

ОТХЪРЛЯ жалба от В. Д. А. с ЕГН [ЕГН] и с адрес: [населено място],[жк], [улица], ап. 7, срещу отказа на Министъра на вътрешните работи, обективиран в писмо № 812100-13737/18.07.2025г., постановен по молба на В. Д. А. с вх. № 489700-5286/19.06.2025г. полагаемият му се редовен платен годишен отпуск за периода 01.01.2016г. до 01.12.2024г. да бъде определен по реда на чл. 189 ал.1 т.1 ЗМВР, като се приспаднат използваните от него дни платен годишен отпуск за същия период.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването на страните, за изготвянето му.

СЪДИЯ: